

ผมเต็มใจจะเป็นเทพบุตร...
เหมือนอย่างในเทพนิยายที่คุณชอบ
ผมจะกางแขนออก...
ให้กลายเป็นปีกอันสง่างามและคอยปกป้องคุณ
คุณต้องเชื่อผมนะ...
เชื่อว่าเราสามารถเป็นดั่งเทพนิยายได้
และบทสรุปของเทพนิยายนั้น จะต้องสมหวังและสมบูรณ์
มาร่วมกันแต่งแต้มบทสรุปของสองเรากันเถอะ...

(เพลง : Tong Hua (Fairy Tale) | ศิลปิน : Guang Liang
| คำแปล : Aekio)

1

"แสนชน"

"หือ ทำไมต้องตะโกนด้วยล่ะ ตกใจหมด"

เสียงเรียกของเพื่อนทำให้ฉันสะดุ้งสุดตัวและรีบตะครุบสมุดตรงหน้า แล้วปิดลงด้วยความไว ยิ่งทำแบบนี้ก็เลยกลายเป็นที่สงสัยใคร่รู้ของเพื่อนที่เป็นอย่างดี เธอจึงเข้ามาแย่งสมุดไปจากมือฉันอย่างรวดเร็ว

"พล็อตเรื่องอีกแล้ว โห ไม่ค่อยเฉยนะ วันๆ เอาแต่แต่งนิยายลงในอินเตอร์เน็ต"

"ก็มันเป็นความสุขของฉันนี่ เอาคืนมานะ!"

ฉันแย่งสมุดคืนมาด้วยอารมณ์ที่บูดสนิท โอย...เพื่อนซี้อของฉันก็ล้มตัวลงนอนบนเตียงแล้วกลิ้งไปมา

"ทำแล้วได้อะไรนะ เงินก็ไม่ได้สักบาท"

"ความสุขทางใจ เธอไม่มีวันเข้าใจหรอก!"

ฉันขึ้นเสียงนิดหน่อย อย่างมาว่ากิจวัตรประจำวันของฉันเขียนะตั้งแต่สอบเอนทรานซ์เสร็จฉันก็นั่งซังกะตายอยู่กับบ้าน ไม่มีอะไรจะทำ

5

นอกจากแตงนิยายลงอินเตอร์เน็ต ถึงมันจะไม่มีคนอ่านก็เถอะ

"แหมๆ ทำอันไปได้ ฉันก็แค่มัวเฝ้าใจนี่นา"

ไอย์ลุกขึ้นจากเตียงและเดินมากอดรอบคอฉันที่นั่งหันหน้าเข้า
หน้าต่าง ฉันเริ่มรู้สึกแปลกๆ กับการกระทำของเพื่อนก็เลยหันแก้อีไปหา
ไม่ช้าไอย์ก็นั่งตักฉันเป็นท่าคร่อมเข้าหากัน (มันเลยทำให้ฉันแอบคิดว่า
ตัวเองกำลังถ่ายแบบในท่าเซ็กซี่)

"มีอะไรก็บอกจุดประสงค์มาเถอะ ทำแบบนี้ฉันไม่วางใจ หึๆ..."

"เห็นฉันเป็นคนยังไงยะแสนชน"

ก็เห็นเธอเป็นคนไม่น่าไว้วางใจยิ่งง่ะ!

นั่นเป็นแค่ความคิดส่วนหนึ่งของฉันนะนะ ก็จะไม่ให้กลัวได้ยังไง
เวลาไอย์ทำท่าแบบนี้ที่ไรก็มีเรื่องมาขอความช่วยเหลือทุกที เป็นอย่างนี้
มาตั้งแต่สมัย ม.ต้น จนถึง ม.ปลาย แล้วนี่ก็จะเข้ามาหาวิทยาลัยแล้วด้วย
แต่ไอย์ยังมีเรื่องมาขอร้องฉันได้ไม่หยุดไม่หย่อน

ตอน ม.ต้น ก็ขอให้ฉันไปสารภาพรักกับรุ่นพี่ ม.5 แทนตัวเอง
พอฉันเข้าไปสารภาพรักกับรุ่นพี่ก็เข้าใจว่าฉันชอบเขา กลายเป็นว่ารุ่นพี่
มาตามจีบฉันเฉยเลย ไอย์โกรธเพราะหาว่าฉันไปตีท้ายครัว ฉันจึงต้องไป
ตำรุ่นพี่คนนั้นกลางโรงอาหารและตกเป็นเป้าสายตาของรุ่นพี่รุ่นน้อง
มากมาย เพราะอยากจะได้แสดงความสามารถให้ไอย์เห็น ตั้งแต่นั้นมา
ก็ไม่มีใครกล้ามายุ่งกับฉันอีก แกมฉันยังโดนรุ่นพี่ผู้หญิงเกลียดไปด้วย
เพราะหาว่าฉันทำตัวเด่นดัง

ตอน ม.ปลาย ไอย์ขอให้ฉันไปคุยกับประธานสีให้เพราะเธออยาก
เป็นดรัมเมเยอร์ (รู้ว่ารุ่นพี่คนนั้นปลื้มฉันอยู่ตามคำบอกเล่าของไอย์)
รุ่นพี่ยอมตกลงโดยดีแต่ขอร้องให้ฉันคบกับเขา ซึ่งแน่นอนว่า...ฉันไม่ยอม
ไอย์ก็เลยอดเป็นดรัมเมเยอร์ไปด้วย ซึ่งไอย์ก็โกรธฉันไปประมาณสอง
อาทิตย์ ที่ดีกันได้ก็เพราะฉันไปง้อเอง

ตั้งนั้นจึงไม่แปลกใจว่าทำไมฉันถึงหัวเราะหึๆ ในลำคอ...เพราะฉัน
กลัวง่ะ กลัวฉันต้องหัวเราะหึๆ เหมือนเสียงอัตรการเดินของหัวใจ
ฮือๆ

"ถ้าจะให้บอก มันก็ต้องเท่าความถึงสองข้อด้วยกัน"

"..."

"ข้อแรก ฉันกำลังมีความรัก"

"โอ้! ชาวใหม่ มีกับใครละ"

"บอกไปเธอจะตกใจจนพูดไม่ออกเลยแหละ เพราะมันคาดไม่ถึง"

ฉันกะพริบตาปริบๆ และรอฟังอย่างใจจดใจจ่อ โอยล์ลุกขึ้นจากตัก
ฉันก่อนจะหมุนตัวอย่างภูมิใจเพื่อนำเสนอ

"อยู่ไรเง"

"อยู่ไรเหรอ..."

สิ่งที่ได้ยินทำให้ฉันเอ๋อไปนิดหน่อย เพราะยูไรคนนี้นะ... ถ้าจำ
ไม่ผิดคงจะเป็นแฟนเก่าที่เพิ่งเลิกกันไปได้อาทิตย์เดียวของฉันนั่นเอง

"โกรธเหรอ"

"หือ เปล่าๆ ก็แค่แปลกใจ"

ฉันแปลกใจตรงที่ว่าสองคนนี่ไปปิ้งปิ้งกันตอนไหน ถ้าถามฉัน... ฉัน
ไม่ยี่หระอะไรกับคนรักแปลกๆ นั้นหรอกนะ คบกันได้แค่สามวันก็เริ่มมา
ลูบๆ คลำๆ ตัวฉันเหมือนกับจะสำรวจหาสมบัติในเกาะร้าง พอผ่านไป
ไม่นานก็เริ่มถึงเนื้อถึงตัว ฉันไม่ชอบก็เลยบอกเลิกไป! จำเอาไว้เป็น
บทเรียนว่าคนหล่อไม่จำเป็นต้องเป็นคนดีเสมอไปนะคะ

แล้วถ้าถามว่าทำไมฉันถึงยอมไปคบกับยูไรได้ ความจริงฉันไม่ได้
อยากคบด้วยหรอก ก็ยัยไอย์นั่นแหละเป็นแม่สื่อให้ ถ้าไม่รับไว้ก็จะทำให้
เพื่อนเสียหน้าเปล่าๆ แต่ถ้าคบกันไปนานๆ แล้วฉันอาจจะเสียตัวได้ ฉัน
ก็เลย...

เลิก! เลิก! เลิก!

"ฉันค่อนข้างจะลำบากใจนะ เพราะยังงัยูไรก็แฟนเก่าของชน แต่ชน
ไม่ว่าอะไรแน่ๆ ไซ่มั้ย"

"อื้อ! ไม่ว่าเลย แต่ระวังๆ ไว้หน่อยก็แล้วกันนะ"

"ระวังอะไรเหรอ"

"ยูไรไม่ใช่อะไรที่ตีอย่างหน้าตานะ ฉันบอกได้แค่นี้"

เพราะถ้าบอกมากกว่านี้ไอย์อาจจะหาว่าฉันหลงก้างได้ ก็เลยเงียบไว้ดีกว่า ไอย์จึงฉีกยิ้มกว้างแล้วเอามือมาดึงแก้มฉันเหมือนเอ็นดูแบบที่พวกผู้ใหญ่ชอบทำกับเด็ก

การที่ไอย์ชอบไอย์ก็ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรนะ แม้ว่าไอย์จะไม่ใช่คนที่สวยเด่นสะดุดตา แต่ถ้าถามถึงเรื่องเสน่ห์ที่ผู้หญิงพึงมีล่ะก็ ไอย์จัดได้ว่าเป็นผู้หญิงที่ดึงดูดเพศตรงข้ามได้มากที่สุด ทั้งผิวสีน้ำตาลผิวกว้างแถมที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของเธอ ผมขอยสไลด์ปรับระดับกับใบหน้าเรียวยาวไข่นัยน์ตาสีดำสนิททุกซอกซอมนที่แอบแฝงจริตของหญิงสาวและส่องประกายวิบวับดึงดูดเพศตรงข้าม

"โอเค เรื่องแรกผ่านไปแล้ว มาถึงเรื่องที่สองกันเถอะ ข้อนี้ช่วยตั้งใจฟังฉันหน่อยนะ"

ไอย์บอกอย่างตั้งใจกลางกระแอมจนฉันเผลอลืมสูบน้ำลายตั้งเเค่อกอาจจะเป็นเรื่องสำคัญจริงๆ เพราะไอย์ถึงขนาดต้องนั่งลงกับเตียงแล้วมองมาที่ฉันอย่างเคร่งเครียด

"อะไร"

"ฉันมีคู่มั้นแล้ว"

"เฮ้ย!"

ช่างเป็นข่าวใหญ่สำหรับฉันจริงๆ คบกันมาตั้งนานแต่ไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าเพื่อนซี้ของฉันมีคู่มั้น ไอย์พยักหน้าช้าๆ ก่อนจะเอามือขึ้นปิดผมหน้าม้าไปทางซ้ายแล้วอธิบายต่อ

"เธอเข้าใจใช่ไหมว่าฉันลำบากใจ ฉันเพิ่งจะมีแฟน แล้วพอกับแม่ก็ให้ฉันมีคู่มั้น ซึ่งมันไม่ถูกต้อง สมัยนี้มันไม่มีเรื่องแบบนี้แล้ว"

"อืมๆ"

"แล้วฉันรู้ว่าคู่มั้นของฉันตาบอด"

"หา ตาบอด? ตาบอดแล้วมั้นกับเธอเนี่ยนะ"

"ก็เออนะสิ! มันไม่ยุติธรรมสักนิดที่จะให้ฉันไปคอยดูแลปรนนิบัติคนตาบอดแบบนั้น ฉันก็มีชีวิตของฉันนะ ถึงแม้จะบอกว่าผ่าตัดเปลี่ยนกระจกตาให้หายเป็นปกติได้ แต่เข้าใจมั้ยว่าฉันไม่ชอบการบังคับใจกัน

อย่างนี้"

"อือๆ"

นำเอาไปเป็นพล็อตอีกนั่นแหละ ตาบอดเหรอ...

"ดังนั้นฉันก็เลยอยากขอให้เธอช่วย"

"ถ้าจะให้ฉันไปช่วยพูดกับพ่อแม่ของเธอมันคงจะยากนะ"

ฉันบอกพลางทำหน้าที่ ก็ลืมนึกเข้าคายนึกไม่ออกจริงๆ นี่มันเรื่องในครอบครัวนะ ฉันเป็นคนนอกจะเข้าไปยุ่งได้ไง แต่คำตอบที่ฉันทายไปนั้นไม่ถูกต้อง เพราะไอย์สายหัวดุ๊กดิ๊ก

"เปล่า เรื่องที่ฉันจะขอให้เธอช่วยนะ"

"..."

"ช่วยไปดูแลคนตาบอดคนนั้นแทนฉันทีสิ"

2

"จะบ้าเหรอ! ไม่เอาด้วยหรอก"

ฉันรีบเบนหน้าไปทางอื่นแล้วหันมาอยู่ๆอยู่หน้าโน้ตบุ๊ก ไม่ช้าก็อื้อก็ถูกหมุนกลับให้หันมายังตำแหน่งเดิม

"ไม่ได้นะชน ถ้าเธอไม่ช่วยแล้วฉันจะทำยังไงล่ะ"

"ทำยังไง ก็ทำตามหน้าที่ของเธอไปสิ เรื่องอะไรมาลากฉันเข้าไปด้วยเล่า!"

ฉันตอบออกไปอย่างไม่สบอารมณ์เท่าไร แต่ดูท่าว่าไอย์จะยังคงไม่ยอมแพ้เพราะเธอยังคงตื้อฉันต่อ ทั้งอดอ้อนด้วยการเอาหน้ามาคลอเคลียกับแขนฉันเบาๆ เหมือนอย่างที่ชอบอ้อนมาหลายปี

"เพราะเธอเป็นเพื่อนของฉันไง นี่ฉันก็เพิ่งจะคบกับยูโรเองนะ แต่อยู่ดีๆ ก็มีคุณนั้นโผล่ขึ้นมา ถ้าไม่ได้เธอช่วย ฉันกับยูโรคงมีปัญหากันแน่ๆ เลย"

"ก็แล้วทำไมไม่อธิบายเหตุผลไปล่ะ ยูโรน่าจะเข้าใจนี่"

ไอย์ที่ตอนแรกคลอเคลียฉันเบาๆ สะบัดแขนออกอย่างเอาแต่ใจ

9

แล้วลุกขึ้นพรวด

"ใช่สิ! ฉันมันไม่ใช่คนเด่นคนดังอะไรอย่างเธอเนี่ย ญูเวถึงจะได้มาคอยตามเอาใจทุกอย่าง ฉันไม่ใช่คนสวยอย่างเธอที่ใครๆ ต่างก็อยากเข้าใกล้ แต่พอฉันมีญูโรเข้ามาในชีวิต ฉันก็รู้สึกว่าคุณเองมีค่าขึ้นมาบ้าง แล้วโชคชะตาก็เล่นตลก อยู่ดี ๆ ฉันก็ดันมีคู่หมั้นบ้างบ๊อบนี่โผล่ขึ้นมาเสียเฉยๆ แถมยังตาบอดอีก!"

"เอ่อ...ที่เราคุยมันไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องนี้เลยนะ"

ฉันพยายามพูดให้เข้าประเด็นเดิม แต่ดูเหมือนว่าจะเข้าประเด็นหลักไม่ได้เลย ในเมื่อไอย์เอาแต่พูดน้อยใจอะไรก็ไม่รู้ ทำเอาฉันงงเป็นแสนชนตาแตก (โทษทีนะ พอดีฉันไม่ชอบไก่)

"ทำไมจะไม่เกี่ยว ที่เธอไม่ยอมช่วยฉันก็เพราะฉันได้ญูโรมาเป็นแฟนไฉ้มัยล่ะ แล้วไหนบอกว่าจะไม่คิดอะไร"

"ไอย์ นี่มัน..."

"ช่างเถอะ! ฉันมันช่วยเอง ส่วนเธอ...ก็ขอให้มีความสุขกับนิยายในอินเตอร์เน็ตและคนรอบข้างที่รุ่มล่อมเธอก็แล้วกัน!"

พูดแล้วไอย์ก็เดินกระแทกสันเท้าออกไปจากห้องนอนของฉันทันที หลังจากไอย์กลับไปแล้วฉันก็นั่งขมวดคิ้วอยู่หน้าโน้ตบุ๊ก พอเปิดอินเตอร์เน็ตเข้าเว็บไซต์ที่ลงนิยายไว้ก็ยิ่งต้องขมวดคิ้วหนัก นิยายของฉันไม่มีคนมาอ่าน หน้าซ้ายยังโดนกระแหนะกระแหนะอีก!

'ทำไมเนื้อเรื่องมันคล้ายๆ กันหมดเลย ฉีกแนวบ้างดิ!'

แล้วเรื่องที่ผมแต่งมันไปเหมือนเรื่องอื่นตรงไหนกัน ยิ่งมองหน้าจอก็ยิ่งอารมณ์เสีย รีบปิดหนีคอมเมนต์ไปให้รู้แล้วรู้รอดดีกว่า แต่พอไม่เล่นอินเตอร์เน็ตก็ต้องมานั่งเครียดกับเรื่องของไอย์อีก

อะไรมันจะแย่ไปกว่านี้ล่ะ ทะเลาะกับเพื่อน นิยายก็โดนต่อว่า อยากจะบ้าตาย!!!

ฉันลุกขึ้นจากเก้าอี้และล้มตัวนอนบนเตียงพลางถอนหายใจหลาย

เขือก เนื่องจากกังวลเรื่องที่จะทะเลาะกับไอย์มากกว่า นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เพื่อนซี้อของฉันทัดพ้อแบบนี้ ไอย์ตักพ้อฉันมาตลอดตั้งแต่รู้จักกัน...ซึ่งฉันก็รู้ว่าไอย์จะเป็นแบบนี้ทุกครั้งที่ฉันทำอะไรซัดใจ ฉันควรจะชินกับอาการแบบนี้ของเพื่อนได้แล้วแต่ก็ทำไม่ได้ทุกที ไอย์งอนแบบนี้ที่ไรฉันก็พลอยไม่สบายใจไปด้วย

ฉันไม่ใช่คนดีเด่นอะไรนักหนาหรอก ก็เป็นแค่เด็กผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่งที่มีเพื่อนเยอะ ผิดกับไอย์ที่เข้ามาตอน ม.๑ แล้วก็ไม่มีคนคุยด้วย ตอนแรกไอย์เป็นเด็กผู้หญิงใสแฉ่งที่ไม่มีใครคบ ฉันก็หวังดีเดินเข้าไปตีชู้ด้วยแล้วก็มาสนิทกันภายหลัง หลังจากรู้จักกันได้ไม่นานไอย์ก็เปลี่ยนตัวเองให้ดูดีขึ้น ไม่รู้ว่าฉันคิดไปเองหรือเปล่า เหมือนกับว่าถ้าฉันชอบอะไรไอย์ก็จะชอบตามฉันไปด้วย ซึ่ง...มันก็คงจะดีละมัง ชอบอะไรเหมือนๆ กันก็อยู่ด้วยกันได้ อย่างยูไรเง ฉันเองก็ไม่เคยเห็นแววมาก่อนเลยนะว่าไอย์สนใจยูไร จนกระทั่งวันนี้แหละ

ฉันนอนหายใจทั้งบนเตียงก่อนจะสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น แล้วเอื้อมมือไปรับโทรศัพท์ที่หัวเตียงพลาดกรอกเสียงลงไป

"ฮัลโหล...ฮัลโหล ผู้สู"

"แ่กๆ...แ่กๆ"

ฉันขมวดคิ้วอย่างสงสัยจัดว่ามันเป็นเสียงอะไร จนกระทั่งมีเสียงประหลาดๆ คล้ายหนังเอวีเท้านั้นแหละ

"ไอ้โรคจิต!"

(ปัง!)

แล้วฉันก็กระแทกโทรศัพท์ลงอย่างอารมณ์เสีย มันเป็นบ้าอะไรกัน!

"เป็นอะไรลูก โทรศัพท์จะพังเอานะ"

เสียงแม่ที่เดินผ่านหน้าห้องของฉันเนื่องจากไม่ได้ปิดประตูไว้ เพราะต้องการให้อากาศถ่ายเทได้สะดวก แม้ทำคิ้วงุนงงสงสัยกับการกระแทกโทรศัพท์เมื่อสักครู่

"โรคจิตนะค่ะแม่ โทรมาแล้วก็ทำเสียงยั่วสวาท"

"จริงเหอ! ตายละ นี่บ่อยหรือเปล่า"

เจ้าปลาน้อย

"ไม่บ่อยค่ะ"

"เสียตายจัง ทำไมไม่โทรเข้าห้องแม่บ้างนะ อารมณเสีย"

นี่หรือแม่ฉัน ฉันยิ้มแหยๆ ให้แม่ แม่เองก็ยกคิ้วหัวตาอย่าง
อารมณดี

"ล้อเล่นน่า! แล้วนี่เพื่อนกลับไปแล้วเหรอ"

"ค่ะ งอนกลับบ้านไปแล้ว"

"กรรม แม่ก็จะชวนกินข้าวสักหน่อย"

ข้างเป็นโชคติของเพื่อนฉันเสียนี้กระไร แม่ผู้ทำงานของฉันหันหน้า
เข้าครัวทำกับข้าวซึ่งฉันกลัวที่สุด ปกติคนรับหน้าที่ทำอาหารคือพ่อ
แต่ไม่รู้ว่่าตอนนีพ่อกันไปเที่ยวที่เหนถึงได้ทั้งแม่ไว้ทำยาพิษให้ฉันกิน

แม่ฉันเป็นนักเขียนเหมือนกัน แต่เป็นนักเขียนนิทานเด็ก แม่วาดรูป
เก่งมากๆ เลยด้วย บ้านฉันจะเต็มไปด้วยนิทานที่แม่สร้างสรรค์เสีย
ส่วนใหญ่ ชีวิตของฉันจึงเต็มไปด้วยนิทาน เวลาทำงานแม่จะเคร่งเครียด
แต่พ่อไม่ได้ทำงานก็จะกลายเป็นคนแบบที่เห็นนี่ไง รอรับโทรศัพท์โรครจิต
เพื่อจะได้เล่นเสียงกลับไป สนุกนักแหละ

"มันกลับไปกินข้าวฝีมือแม่ตัวเองแล้วละ อย่าไปห่วงเลย"

แม่เดินเข้ามาในห้อง ด้อมๆ มองๆ ที่โน้ตบุ๊กเครื่องโปรดฉัน
ก่อนจะหยิบสมุดที่วางอยู่ข้างๆ ขึ้นมาเปิดฟลิปฟับๆ ด้วยความอายฉันจึง
ทะยานไปทางแม่แล้วคว่ำมา ก่อนจะตั้งท่าลงจอดอย่างสง่างามเหมือน
เครื่องบินในแอร์พอร์ต (กรุณานึกภาพตาม)

"แฮม ขอดูหน่อยก็ไม่ได้"

"ไม่ได้หรอก เชน"

ฉันกอดสมุดของตัวเองไว้แนบอก แม่ยิ้มมึนน้อยๆ ก่อนจะทำท่าคิด
เหมือนวิเคราะห์อะไรบางอย่าง

"แม่สแกนไปบ้างแล้วละ...แม่ว่าพล็อตมันเหมือน...พวกหนังสือแปล
ของเกาหลีปะ ตื่นนอนตอนเช้าด้วยเสียงนาฬิกาปลุกกึกกั่ วันแรก
ของการไปโรงเรียนด้วยความที่รีบเร่งเพราะกลัวไปสาย ก็เจอเฟิร์สทีคิส
อย่างไม่ทันตั้งตัวกับพระเอกแล้วก็ไม่ถูกกัน พระเอกโคตรโหดแต่หล่อลาก

กับนางเอกโคตรหงอแต่ธรรมดาธรรมดา ที่ไม่รู้จะทำไม่ถึงมีรักสามเส้ากับพระเอกและพระรองที่เป็นหนุ่มสุดป๊อปของโรงเรียนได้ แล้วรักสามเส้าที่ผู้ชายอีกคนก็แสนดีจนนางเอกไม่รู้จะเลือกใคร จากนั้น..."

"พอเถอะค่ะแม่"

ฉันโบกมือไปข้างหน้าพลางโยนสมุดให้ห่างกายทันที และนั่งลงกับเตียงอย่างหมดแรง

"ถึงว่าทำไมมีแต่คนต่อว่าชนโนเนนตัวไม่แตกต่าง"

แม่พูดได้ตรงกับพล็อตของฉันเป๊ะๆ ทุกอย่าง มันคงจะเหมือนนิยายเรื่องอื่นจริงๆ นั่นแหละ จินตนาการฉันมันได้แค่นี้ จะให้ทำไงละ

"ไม่หรอก เพราะความคิดชนยังคงถูกชักจูงจากนิยายตลาดที่อยู่ทั่วไป ลองคิดดีๆ สิว่า...นิยายความรักนะคนอ่านคาดหวังอะไร แล้วความจริงมันเป็นไปได้แค่ไหน"

"คาดหวัง?...คงจะให้สมหวังมั่งคะ"

"แล้วคนอ่านอยากให้สมหวังแบบไหน ชอบพระเอกนางเอกหน้าตาเป็นยังไง ไหนลองบอกแม่ซิ"

แม่นั่งลงข้างๆ ฉัน ฉันเองก็ลุกขึ้นมา นั่งคุยกับแม่เช่นกัน

"คนอ่านส่วนมากจะชอบพระเอกหล่อ เพอร์เฟกต์ รวย มาหลังรักตัวเองที่มีแต่ความธรรมดา เช่นหน้าตาธรรมดา ฐานะธรรมดา ตัวร้ายก็จะสวยมาก อันนี้คนอ่านอาจจะไม่ชอบแต่ถ้าไม่ทำก็ไม่สนุก และสุดท้ายก็ต้องจบลงแบบเจ้าหญิงเจ้าชายที่ว่ารักกันสมหวังอย่างที่ตั้งใจ"

แม่พยักหน้าเข้าใจ ก่อนจะชี้แจงต่อ

"นั่นก็ทำอะไรที่ขัดใจคนอ่านสิ อาจจะพระเอกธรรมดาๆ แต่นางเอกเพอร์เฟกต์ นางร้ายก็หน้าตาเหมือนหนูหีนทำนองนั้น ทั้งคู่ไม่สมหวังกันเพราะนางเอกทำใจไม่ได้ที่จะรักกับคนน่าเกลียด"

"อย่าว่าแต่นางเอกเลยที่ทำใจไม่ได้ แม้แต่คนแต่งอย่างตนเองก็เถอะ พระเอกน่าเกลียดก็ไม่มีแรงจูงใจให้แต่งแล้ว"

"แม่อ่าน"

แม่ตีป่าฉันเบาๆ พลางหัวเราะอย่างสุขใจ พอเห็นฉันทำหน้าบูด

ก็ทำเป็นกระแอมแสร้งว่าจริงจัง

"แม่ยกตัวอย่างให้ฟังไง ลองฉีกๆ ดู มัวแต่ไปหลงรักพระเอกที่เหมือนตัวแสบ คนเขาเบื่อกันแล้วเข้าใจหรือเปล่า"

แม่อยู่คู่กับฉันได้สักพักก็ออกจากห้องไป ทิ้งให้ฉันนั่งมองโน้ตบุ๊กบนโต๊ะอย่างคิดหนัก ความจริงแล้วมันก็แค่นิยายในอินเทอร์เน็ต ฉันไม่ต้องลงทุนทำอะไรขนาดนั้นก็ได้ แต่เพราะใจรักละมั้ง...มันเป็นช่องทางในการได้ทำหนังสืออย่างที่ใฝ่ฝัน แต่มากกว่านั้นก็คือการได้อ่านโพสต์ดูพวกที่ติดท็อปโฟว์นั่นสิ โพสต์มาเป็นพัน ส่วนฉันมีอยู่กะปืด แถมยังโดนด่าอีกต่างหาก

จริงๆ แล้วฉันไม่สบายใจเรื่องเพื่อนด้วยนั่นแหละ ปานนี่คงจะอนตึบปองไปแล้ว ฉันถอนหายใจอย่างเนือยๆ ก่อนจะตรงรี่ไปหยิบโทรศัพท์มากดหาไอซ์ แน่นอน ความมกอนนะยกให้แม่นี่เลย โทรสองครั้งแรกนะ ไม่มีรับสายหรอก ต้องครั้งที่สามนะ...อ๊ะ รับแล้ว!

"มาคุยกันให้รู้เรื่องก่อน อย่าเพิ่งรีบวางหู"

"ไม่รับไม่ได้หรอก"

เสียงที่รอกกลับมามีทำให้ฉันประหลาดใจเล็กน้อย เพราะเป็นเสียงทุ้มๆ ของผู้ชาย และเสียงนี้ฉันก็เคยชินเป็นอย่างดี ก็เพิ่งจะเลิกคุยกันไปได้แค่อาทิตย์เดียวเองนี่นา

"นั่นยูไรไซม์"

"ใช่ ฉันเอง"

"ขอสายไอซ์หน่อยสิ"

"ไอซ์เดินหายไปไหนไม่รู้ โทรกลับมาใหม่ได้มั๊ย ตอนนี้งำลังยุ่งๆ นะ"

แล้วก็ถูกตัดสายไป โทรกลับไปใหม่ก็ปิดเครื่อง ฉันอารมณ์เสียจนจะฟันไฟได้อยู่แล้ว อยากจะด่าก็ด่าไม่ทัน รู้บ้างมั๊ยยะว่าโทรเข้ามีถือถือนะมันก็บาป! ฮึ้ย!

สามสิบนาทีต่อมาก็มีเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น ฉันรับสายด้วยน้ำเสียงแข็งสุดชีวิต พอได้ยินว่าเป็นไอซ์ถึงค่อยยิ้มได้หน่อย